

אורי אבנרי מסביר

מדוע קרא באסיפה בקמפוס: "הייל כהנא!"

שילטון הביריונים

סולדים מאלימות. כאשר הם רואים שאין דרך לקיום האסיפה, אלא אחרי סילוק המפריעים בכוח, הם נרתעים מלעשות זאת. בהעדר אירגון מתאים, גם אין הם מסוגלים לכך.

● המוסדות האזרחיים יגיבו תמיד ב"פחדנות. באמתלה של "הרגעת הרוחות" ו"מניעת שפיכות דמים" הם ישתפו למי עשה פעולה עם הביריונים, וינעלו את האסיפה.

● מישרת המדינה, שרבים מחבריה אהדים בסתר לליבם (ואף בגלוי) את הרביריונים הלאומניים, לא תתערב כדי להגן על חופש-הדיבור.

● פיצוץ האסיפה לא יסתום רק את פי הכוחות הדמוקרטיים הליברליים, וירי תיע אותם מלהשמיע את דברם ומלערוך אסיפות, אלא גם יעשה רושם על הצעירים המהססים, שעמדו עד כה מן הצד, ויביא אותם לשורות הביריונים. רבים מתרשמים מהפגנה של כוח, ונמשכים אל המנצחים האלימים.

● כאשר טאקטיקה זו מופעלת באור ניברסיטה, יש לכך יתרון נוסף. אחרי גירוש המרצים-האזרחיים הליברליים מתוכה, ניתן להפעיל את אותו הטרור גם נגד הפרופסורים ואנשי-הסגל, להשתיקם, להפחידם, להרתיעם, ולבסוף גם לגרשם.

על סמך ההנחות האלה הקים היטלר, עוד בשלב הראשון של פעולתו, את ה"א"א ("פלוגת הסער"). פיצוץ אסיפות היה התפקיד הראשי עיקרי של פלוגה זו, עד לעליית היטלר לשלטון.

מי שהיה אחראי לתעמולה הנאצית, ירזף גבלס, שהיה גם הגאורג-האייטלר ("המנהל

התיקשורת, את האופי הפאשיסטי המובחן של תופעה זו.

לכן הרמתי את זרועי בתנועה הזכורה לי היטב מילדותי, וקראתי כמה פעמים "הייל כהנא!" קריאה אה זו נשמעה היטב — והיתה ההתבטאות היחידה שלי שנשמעה.

אגרוף המיעוט

כמי שעסק בהיסטוריה הנאצית, ובי עיקר בתולדות עלייתם של הנאצים לשלטון, קראתי את כל הסיפורות הנאצית והאנטינאצית על השיטות של פלוגות-הסער.

אדולף היטלר עצמו הקדיש כמה פרקים מסיפרו מיינו קאמפף ("מאבק") ל"טאקטיקה של פיצוץ האסיפות של הכוחות הדמוקרטיים. ראיתי את יומני-הקולנוע ששרדו מאותה תקופה. אני מרשה לעצמי לאמר שאני בקיא בנושא זה היטב. הטאקטיקה שהופיעה עדיירי הביריונים ביום הרביעי שעבר היתה העתק מדויק של הטאקטיקה הנאצית, ואין ספק שיוזמיה למדו את הסיפורות הנאצית הנדונה.

טאקטיקה זו מבוססת על ההנחות הבאות:

● די בקומץ זעיר של אנשי-אגרוף, המאורגנים והמתורגלים לכך, כדי להשתלט על ציבור של מאות, ואף של אלפי אזרחים, שלושים איש מאומנים יכולים לפוצץ כל אסיפה.

● מול טרור זה של הקומץ, יושבים מאות הנוכחים חסרי-אונים וחסרי-ישע מכיוון שאינם מאורגנים. אזרחים הגונים

רגע לפני פינוי האולם על ידי השוטרים (למטה בתמונה): קבוצת סטודנטים מניפה כרזה האומרת "אחוזה יהודית נראים בתמונה) וסטודנט אחד מכסה את פניו בידיו מרוב תדהמה.

קהל מזועזע

גנים, אנשי הרב מאיר כהנא וקבוצות אחרות מסוג זה, שקיבלו את פני בצריחות ובשריקות. הם נענו במחאות-כפיים סוערות של רוב הנוכחים.

ברגע שקמתי לדבר, הפכו הצריחות, השריקות, המקלה-הצועקת והשירה להפיעה רצועה, בלתי-פוסקת אף לשנייה, שלא איפשרה לי להגיד אף מילה אחת. היה ברור כי אין זו הפגנה ספוגי טונות, שתשכך בעבור כמה דקות, אלא הפרעה מאורגנת, מתוכננת היטב מראש, שנועדה לפוצץ את האסיפה בכוח ולמנוע את השימעת דבריו.

הרוב העצום של הקהל — כ-95% מן הנוכחים — הגיב על כך בזעם, קרא קריאות נגדיות, מחא לי כפיים והשמיע סיסי מות-שלום. אולם לא היה בכך כדי להשתיק את הביריונים.

עמדתי כך כעשר דקות, כשאני מעשן את מיקטרי בשקט. התבוננתי בנעשה והתברר לי לחלוטין, כי לא אוכל לדבר. בנסיבות אלה החלטתי כי עלי לעשות מעשה סימלי, שיחדיר לתודעת הנוכחים ולתודעת הציבור כולו באמצעות כלי-

ר עיזמרי מול חבורת ביריונים מתפרעים, שהשתלטו בכוח על אולם שהיה מלא קהל שקט. הרמתי השבוע את זרועי וקראתי: "הייל כהנא!"

רבים הביעו ספק אם היה מקום לקריאה זו. היו שלימדו עלי סניגוריה, והסבירו שבודאי הייתי נרגש מאד, ועל כן יש לסלוח לי. אחרים הביעו את הדעה שיש לי טראומה בעניין הנאצים, וטראומה זו מסבירה את המעשה התמוה.

לצערי, עדי להפריך סניגוריה זו. לא הייתי נרגש. פעלתי כהכרה מלאה. סברתי ואני סבור גם עתה, כי היה זה המעשה הנכון לעשותו באותו רגע.

אין לי גם שום טראומה בעניין הנאצים. להיפך: אני מתייחס אל הנאציזם בפרט, ואל הפאשיזם בכלל, כפי שרופא מתייחס אל מחלה ממארת. כילד בן 9, הייתי עד לעליית הנאצים לשלטון. הסיפקתי להיות במשך חצי שנה תלמיד ב"בית-ספר גרמני, תחת שילטון הנאצים. הקדשתי לאחר מכן שנים ללימוד ההיסטוריה של תופעה זו, ולניסיון להבינה. כתבתי על כך ספר. אני רואה את עצמי כהיסטוריון של התקופה הזו.

מעשה סימלי

ב היכנסו האולם ויזו בקמפוס הירוק שלמי, ביום הרביעי בצהריים, כדי לשאת הרצאה על עניינים מדיניים על פי

האירוע המחפיר בקמפוס לא צולם. הנהלת האוניברסיטה, שלא מנעה את כניסת הביריונים לאולם, הצליחה למנוע את כניסתם של צלמי הטלוויזיה והעיתונות. התצלומים המופיעים בעמודים אלה צולמו מן הרגעים האחרונים, בשעה שהשוטרים פרצו לאולם, והצלמיים הצליחו להיכנס עימם.

הזמנת האוניברסיטה, ראיתי לפני מראה זה:

האולם היה מלא עד אפס מקום במאות סטודנטים וסטודנטיות, שהמתינו להרצאה. התרשמתי (ורושם זה התאשר במהלך הדברים) כי רובם השתייכו למחנה-השלום. האחרים היו ללא שייכות מסוימת, וביקשו לשמוע מה בפי.

בחלק האחורי של האולם, מול מרכז הבמה, התרכזו כשלושים צעירים מאור-

דנטים מן הקהל עלו על הבמה כדי להגן עליו. התפתח קרב אגרופים שבו הונחתו גם מהלומות על אבנרי, הסטודנטים הצליחו להדוף את הביריונים, כשהופיעו השוטרים, ופינו בכוח את האולם.

אחרי שאורי אבנרי (במרכז) סירב לרדת להכותו, ואילו סטור מן הבמה, הסתערו הביריונים על הבמה כדי

במרכז ההתכתשות